

Mint az érhető – vegyes érzelmekkel indultam neki a kalandnak. Egyrészt előttem a kaland, a próba, az ismeretlen, másrészt pedig mögöttem a meghitt és a bejáratott múlt. Sok mindent hagyok itt, sokat nyerhetek ott. De egyben biztos voltam, ki nem hagynám – semmi áron.

Az érkezés bizonytalanságain és a bürokrácia nehézségein túljutva meglepve tapasztaltam az első különbséget. Mivel a félév Bajorországban március közepe táján kezdődik, első heteim elég kalandmentesen teltek el. Ez a nyugalom viszont a köszöntő rendezvényt egy csapással megváltozott, messze nem vártam volna egyetlen szobában ennyi változatos temperamentumú diákkal találkozni. A világ szó szerint minden pontjáról volt képviselő. A hangulat kezdetben ugyan egy kicsit még visszafogott volt, de a bátraké a világ, szép lassan új ismeretségek születtek. A konverzáció néha kicsit még zökkenősen ment, a legoptimálisabb közös nevező megtalálása néha elég komikus szituációkhoz vezetett, de ez igazából senkit sem zavart. A rendezvényen összegyűlt csoport aztán az egész félév alatt szoros kapcsolatban maradt, nem kevés kalandot éltünk át közösen. Iskolai szempontból viszont magányos maradtam, az én szakirányomba több diák nem látogatott el ide. Ezt viszont lehetőségnek is lehet tekinteni, így a reguláris nebulókkal jobban vegülhettem, mint ha a saját kis csoportunkban maradnánk. Itt érdemes megemlíteni az iskola által nyújtott változatos tanulmányi kínálatot, nanoelektronikától kezdve a repülőgéptervezésen keresztül a humán tudományokig minden megtalálható, és választható is! Így alakult hogy én a saját tárgyaim mellett tanultam a kompozit anyagok tudományát, linguisztikát és kultúraismeretet, emellett pedig spanyolba is belevetettem magam. Az utóbbinak nagyon örülök, hogy nem hagytam ki, gyakorlási lehetőségem pedig akadt bőven a latin nyelvezetű diákokkal. A saját szakirányomon belül is nyitott szívvel fogadtak, a tanárok mindig kedvesek és segítőkészek voltak, megkülönböztetett kezelésmódot nem vettem észre – annak előnyeivel és hátrányaival együtt. Az órákon ugyanazt várták, mint a bejáratott hallgatóktól, és a vizsgákra is ugyanolyan keményen kellett készülni. Ez nem mindig volt olyan egyszerű, ami egyrészt a júliusi vizsga-időszakbeli kitűnő időjárásnak volt köszönhető, de leginkább mégis a zajló foci világkupa miatt. Az egész város, sőt, az egész ország örömmámorban úszott, az utcákon az élet egy hatalmas partivá változott. Olyan volt, mintha a mindenható egy második Bábelt csinált volna Münchenből, olyannyira beszínesedett a Bajor főváros. Costa Rica, Brazília, Svédország, Togo, Japán, Kongó, nyüzsgöttek a terek a tarka mezekben örvendő és éneklő rajongóktól. A hangulat pedig végig a bajnokság mottójához híven : „a világ vendégségben barátoknál”, kiváló volt. Igazán szerencsésnek tekintem magamat, hogy jelen lehettem. Ezek az élmények egy életre megmaradnak. Az olasz győzelem egyben a szemeszter végét is jelentette, és eljött az ideje a fájó szívvel adott búcsúnak. Egyvalamiben mindenki egyetértett, az idő túl hamar repült el.

A tapasztalataimat összevetve csak egy tanáccsal tudok szolgálni: egy ilyen lehetőséget senki ne hagyjon ki, és minden hamis előítélet nélkül ugorjon neki a kalandnak. Minden szempontból gazdagabb lesz utána. Erasmus utáni szemmel annyal másabb a világ...

Botzheim Gábor
NIK

